

LBRIS

We know
books

DANIEL DANTON KENT

CAPCANA TIMPULUI

**MEDALIOANELE LUMILOR
ȘI APOCALIPSA OMENIRII**

Editura MondoRo
București, 2025

„...Și când te gândești că
toată această aventură planetară s-a întâmplat
din cauza unui idiot de inginer
care n-a fost în stare să-i spună prietenei sale
doar două cuvinte banale:
Te iubesc!”

*Daniel Danton Kent, 1944.
Paris.*

Cuprins

O veste cât se poate de proastă /	7
O dimineată rece în care poți bea o cafeluță /	9
Maiorul Danton și aventura sa extraordinară /	15
Silueta îl înștiințează pe maior că a murit /	19
Apocalipticii. Sufletele negre ale Universului pornesc un război planetar nemaivăzut /	31
Arca Iliana caută apa în Univers iar inginerul Taniz are amintiri ciudate /	35
O eroare temporală dă peste cap planurile inginerului / ..	42
Inginerul primește o misiune din Lumea de Dincolo! /	48
O misterioasă misiune de salvare /	53
Pământul. ...Undeva în Germania /	60
Un pariu e pe cale să salveze Omenirea /	69
Răzbunarea unui Ferran ghinionist /	78
Ultima rezistență franceză, Jacques și Mauriel /	88
Ultima prezicere a ghicitoarei Aniela... /	105
Herlidok și afacerea sa cu vestitul detectiv Sherlock Holmes /	119
Două santinele... ciudate, Hans și Berg /	124
Lovitura celei mai ciudate bombe. Hammerul /	129
O călătorie în Timp, un diavol și o explozie magnifică /	144
Saltul în Timp al maiorului Danton /	150
Maiorul Daniel Danton Kent își aduce aminte... /	161
O ședință cu scânteii. Soarta Omenirii este în pericol /	171
Maiorul Danton îl întâlnește pentru prima dată pe inginer /	175
Micul Han Peeneplatz și cei 50.000 de volți /	186
Cei patru amici se teleportează prin Timp. Arca lui Noe / ..	199
Mamuții și... Făuritorii /	209
Un zbor uimitor către capcana numită Planeta Albastră / ..	229
Aristotel și secretele sale uimitoare /	242
Trezirea din Capcana Sufletelor /	268
Infernul și povestea tristă a unui inginer /	276

Terapacul, Cartea de foc și alegerea /	301
Un nou salt, Divin! Un prieten mai puțin /	306
Universalorii și cel de-al cincilea medalion /	312
Sufletul pereche al inginerului Taniz /	323
Orașul Păcătoșilor /	329
Povestea cinstită a unui păcătos /	336
Marele Orologiu al Lumilor de Dincolo și de Dincoace /	350
Colonelul face cale-ntoarsă /	363
Ultimul drum al inginerului /	376
Taina Creatorului /	383
Aceeași dimineață tristă a unei cafenele /	391
Câteva zile mai târziu /	395
„The story of my life.”	
Ultimele șase zile. Epilog /	397

O veste cât se poate de proastă

Septembrie, 2143. Baza Pământeană 56.

Obosit și fără chef, ascuns în propriul birou al bazei 56 unde lucra prăbușit printre pernele moi ale scaunului, maiorul Daniel Danton Kent privea pierdut pe geam. Plănuia să plece acasă. Scurt și fără prea multe pregătiri. Mai bine zis voia s-o *șteargă*. Privi ceasul de pe birou. Cifrele luceau magic. 15 și 39 de minute, 2143.

— Sunteți obosit, domnule, răsări de nicăieri Mimi, secretara. Intrase în birou mai ușor decât o pisică.

— N-ai idee cât! tresări maiorul.

— Nu v-ați mai luat libere de ceva vreme! zise de parcă-i citise gândurile.

— De parcă aș fi putut, o privi maiorul cu năduf.

— V-a sosit un plic. E *Personal!*

— Un plic? se miră maiorul.

— Da...!

— De la cine?

— Nu scrie. Pofțiți, zise întinzându-i maiorului bucata de carton alb. Doar un singur nume era trecut la destinatar: Ultimul Suflet Ales al Omenirii. Urgent!

— Ia te uită! zise maiorul zâmbind. Cine o fi acest glumeț misterios...?

Deschise degrabă plicul apoi scoase o bucățică de hârtie ruptă dintr-un ziar de supermarket. Doar câteva cuvinte erau scrise în grabă cu carioca roșie. Maiorul citi curios apoi privi pierdut către secretară, întinzându-i bucata de ziar.

Se uită cu disperare pe geam. O rețea celulară de energie se întindea la orizont, deasupra Pământului,

acoperind întreaga planetă. Părea ca o pătură de energie aruncată asupra pământenilor. Un spectacol uimitor dacă nu ar fi știut despre ce este vorba. Scutul energetic de alarmare planetară fusese activat deasupra norilor. Cel mai avansat sistem de detecție spațială la mare distanță a corpurilor cerești periculoase.

Secretara citi și ea apoi privi nedumerită către maior. Cele câteva cuvinte o lăsară mută.

*„Danton, vine Apocalipsa Omenirii!”
Inginerul T.*

Un imens corp neidentificat, mult mai mare decât Soarele, se apropia cu o viteză uluitoare direct către Pământ. Estimarea impactului lovise ca o ghilotină toată baza 56.

Șase zile! Atât mai avea Omenirea la dispoziție.

O dimineață rece în care poți bea o cafeluță

*Al doilea Război Mondial. Septembrie, 1943.
O cafenea micuță din Paris.*

O noapte ploioasă și rece se petrecea cuminte peste orașul obosit și trist, orbecăind ca o adiere dulce-amară printre olane, pe deasupra acoperișurilor cenușii. Întunericul malefic își pregătea bagajele de drum pentru ca un altul, mult mai parșiv și mai negru, să vină să-i ia locul peste doar câteva ore, cu alte haine și-ntâmplări închiptuite, dându-le din nou bătăi de cap oamenilor, biete suflete nefericite și bolnave ale unui război nemilos.

Cafeneaua micuță dar cochetă, așezată strategic la intersecția a două străduțe dosite de pe chei, lucea în noaptea ploioasă prin gemulețele murdare, hotărâtă să ascundă bine câteva secrete magnifice și incredibile ale acestui Univers.

Mirosul aromat al timpurilor de mult trecute și mucegăite, vremuri mult prea schimbătoare de întâmplările deocheate ale Timpului prin care trecuse, se așterneau lin, ca un fum cu iz de parfum. Pătrunsă slab de lumina diafană a unui destin ciudat și-ntortocheat, mirosul cald al vieții perista cu inocență lipindu-se, parcă, de sufletul mușteriiilor răvășiți și temători, ca un liant mios și putred. Ceasul de pe perete arăta, blajin și fatidic, orele cincii dimineața, trecute. Noaptea calmă și umedă se petrecea impasibilă peste cel de-al cincizeciseptulea ceas al vieții barmanului care amortise cu capul pe tejghea, ca de obicei de altfel.

O forfotă ciudată și nelalocul ei își făcea de lucru prin împrejurimi.

Deși, în mod ciudat, nimeni nu-i văzuse intrând, doi indivizi, – oarecum nelalocul lor – veniți de prin alte timpuri și alte meleaguri, ședeau cumiți la una din mesele ceva mai retrase ale cefenelei, savurând ultimele clipe ale nopții târzii.

Lumina surdă, portocalie și vioaie, ce cobora liniștită deasupra capetelor celor doi, pipăia slab împrejurimile, ca o mângâiere pufoasă. Mobilierul în stil baroc, mâncat de timpul nemilos ce-și lăsase amprenta binecunoscută, umplea mult prea mult spațiul micuț, iar bietekele măsuțele rămase stăteau înghesuie, cu mult regret, unele de altele. Barul mic, plin de sticle pline doar pe jumătate, așezat aiurea într-un colț – dovada nepriceperii arhitectului – era luminat de alte câteva lampioane cu abajur frumos colorat în roșu, atârdate deasupra tejghelei de marmură peste care multe pahare de vin sau țuică, sau cine știe ce alte nații deochete de alcool, își petrecuseră seratele alături de mușterii amărâți, singuri sau dimpotrivă, mult prea veseli sau fără de speranță. Unul din becurile de deasupra mașinii de făcut cafea se aprindea cu intermitență. Scaunele ce încă-și aștepteau clienți întârziți, ședeau așezate în dezordine împrejurul celor nouă măsuțe, căci atâtea mai rămăseseră în micuța cafenea. Un fum de tutun, gros și aromat, se plimba liniștit ba stânga ba dreapta, sus, jos ori aiurea, încălzind parcă, atmosfera apăsătoare.

Pe unul din scaune, liniștit și aproape impasibil, îmbrăcat neglijent în uniforma sa de armată, cu urme ce păreau că venise direct din linia întâi, neras cam de multă vreme și cu privirea nedumerită, ședea maiorul Daniel Danton Kent. Alături de el își făcuse loc o Silueta.

Numai maiorul părea prezent și vizibil căci Silueta, deși stătea cuminte alături de maior foindu-se nerăbdătoare pe scaunul incomod, era venită dintr-o cu totul altă lume, lumea Divină. Își spunea Creatorul.

Ridicându-și privirea ascunsă pentru câteva clipe din mâna ușor amortită ce stătea sprijinită pe masă, maiorul Danton privea oamenii din jur buimac și nedumerit, de parcă

ceva îi explodase în cap. Privirea-i neclară se plimba aiurea și fără noimă prin cafeneaua străină, fără să-nțeleagă unde se află și ce-i cu dumnealui acolo.

Parcă acum câteva minute, deși se poate să fi fost secunde sau chiar ani – habar n-avea – își luase la revedere de la viața celui mai bun prieten al său, inginerul. Ajunseseră la capătul Universului. Mai departe nu se putea. Misiunea lor se sfârșise. Așa i se spusese.

Dar asta este o altă poveste pe care maiorul Danton o va povesti mult mai târziu.

În fața sa, pe masa pe care atârna neglijent o față de masă din pânză roșie, o cafeluță proaspăt măcinată își împărtășea aroma fină.

Decis să guste cu orice preț din licoarea ce-l ademenea precum magnetul vieții, maiorul Danton întinse mâna după licoarea ispititoare. Nu mai băuse o cafea de o mie de ani. Sau poate de doar șase zile? Cine să mai știe?

Alături de maior, acoperită cu mantie albă, strălucitoare, prevăzută cu glugă trasă pe ceea ce putea fi numit cap din care ardeau doi ochi de foc, Silueta, sau Creatorul, puțin mai înaltă decât media bărbaților, îl privea cu mare interes.

— Am murit? șopti maiorul privind speriat împrejur.

Își aprinse, ametit, un trabuc. Privea nedumerit și înfrigorat interiorul cafenelei. Mâna sigură cu care aprinse trabucul purta un bandaj, destul de jerpelit. O rană urâtă ce nu se mai închidea deloc, îi creștase palma. Îl durea ca dracu, dar se obișnuise cu durerea așa cum te obișnuiești cu ideea că ți-ai pierdut câinele și ai să-ți iei altul peste câteva luni. Oricum nu se mai putea vindeca. Un nenorocit de lacăt îi provocase rana. Lacătul Vieții! Își aducea aminte cu greu trecutul său. Străbătuse Universul pentru salvarea Omenirii! Sau... cam așa ceva. Amintirile nu prea se-nghesuiau în mintea sa rătăcită și prea plină de durere. În mod cert

neuronii săi nu mai aveau toate informațiile pe care acum le căuta.

Silueta, uitându-se cu oarecare indiferență la rana maiorului, îi răspunse provocator:

— Nu chiar, n-ai murit încă, dar... să știi că rana de la mâna ta este mortală. Ai să mori! Îmi pare rău, Daniel. Ei bine, nu chiar acum dar..., într-un fel sau altul tot vei pleca din această lume. Știi foarte bine că nu poți fi nemuritor. Fii rezonabil! Și... cred că m-aș descurca cu o cafeluță, dacă ești drăguț...!

— Mda..., sigur...! Nici nu m-așteptam la altceva din partea ta!

— Bine, bine! răspunse Silueta privindu-l calm. Ai tot dreptul să fii nemulțumit!

— Puteai să intervii... se trezi maiorul vorbind așa, într-o doară, să facă un fel de conversație aiurea, apoi își aduse aminte de niște gânduri îndepărtate.

— Într-adevăr, zise Silueta, este foarte simplu așa cum spui tu dar... să știi că nu am vrut să mă bag, continuă dubios de absentă, și asta pentru că nu ar fi avut niciun haz.

— N-ar fi avut haz? N-ar fi avut haz să mă ajuți să salvez Lumea? Universul?... Ei bine, ai și tu dreptate, se resemnă maiorul făcând o față mult prea mirată ca să mai spună și altceva.

— Știi foarte bine că ființele nu cred în mine, zise Silueta.

— Dar eu cred! zise maiorul privind cu interes către aceasta. Trase câteva fumuri din trabucul rebel ce părea că se stinge.

— Tu știi, Daniel! E o mare diferență.

— Într-adevăr, acum știi, dar să știi că am crezut în tine întotdeauna.

— Știu, Daniel. Știu. Sufletul tău și cu mine suntem prieteni buni. Ne știm de mult. De mii de ani, chiar...

— Ce vrei să spui? zise maiorul sorbind preocupat din cafeluța sa.

— Ce vreau să spun este faptul că eu pot lua orice formă de pe această planetă sau din întreg Universul. Nu este nevoie să aleg înfățișarea unui om.

— Păi sigur! zise maiorul oarecum luminat. Și mai vrei ca oamenii să creadă în tine când tu, de fapt, n-ai nicio înfățișare.

— Oamenii trebuie să creadă cu Sufletul nu cu ceea ce privești. Este o mare diferență, să știi!

— Ca de obicei vorbești în șarade, zâmbi maiorul în timp ce gusta din cafeluța aromată.

Privind către Silueta observă că aceasta este, oarecum străverzie. Putea privi prin ea ca printr-o fantomă. Dar, la câte trăise în ultima vreme, acest lucru nu-i mai producea spaime. Se obișnuise cu astfel de anomalii.

Un felinar, singurul de pe strada îngustă, lumina cu prea puțin spor întunericul de afară sau pavajul de pe drum, lustruit prea mult de ploaia mărunță și rece. Vocea unei artiste mult prea cunoscută maiorului începu să se audă în pâlnia gramofonului. Încercă să-și aducă aminte numele cântăreței. O știa, parcă, dintotdeauna.

Barmanul ba se trezea, ba adormea, moțâia obosit.

— Te macină vreun gând? se pomeni smuls din gândurile sale, maiorul.

— Hm..! Glumești, așa cred! Mă gândeam cum se numește cântecul!

— *Non, je ne regrette rien!*

— Dar..., totuși! Cum se poate? Pare original.

— M-am gândit că poate îți place. Și este chiar potrivit, nu crezi? Nici nu a fost scris, încă! Oricum, îl auzi doar tu. Ceilalți habar n-au de el. Pentru ei este o simplă chansonettă. Știam că-ți place! Eu am „pus-o” pe disc. Ea nu există. Nu încă. Va fi scrisă mult mai târziu. Este cadoul meu pentru tine. Știi doar că pot face orice ce doresc.

— Mulțumesc! Ai dreptate! Nu știu cum, dar ai dreptate. Cred că ai dreptate întotdeauna, nu-i așa?

— Chiar crezi că aș putea să mă înșel? zise Silueta șăgalnic.

— Și... de ce m-ai „adus” aici? schimbă maiorul vorba căutându-se prin buzunare. Acum că am terminat misiunea pe care o aveam, ce mai vrei de la mine?

— Ei bine... acum ești Călător prin Timp, Daniel, zise Silueta! Ca și mine. Mai știi...? Suntem parteneri! Oricum, stai liniștit, medalioanele nu mai sunt, iar misiunea ta încă nu s-a terminat. Iar medalioanele, dacă asta cauți, stau mult mai bine la mine. De fapt tu mi le-ai dat, mai ții minte. Te superi?

— Nici pomeneală de supărare, deși am străbătut Universul pentru aceste pietre nefericite, dar m-aș bucura foarte tare dacă mi-ai aduce aminte așa... cu cuvintele tale, de ce beau eu o cafea cu tine acum în... apropo, unde ai zis că suntem?

— N-am zis, Daniel!

— Așadar..., după câte văd urmează un dar...!

— Știi doar că ți-ai dorit să mai vezi Parisul pentru ultima dată?

— Să nu-mi spui...!

— Ba da, prietene! Ei bine, ne-am reîntors în vechiul Paris. Te-am adus iarăși în 1943. Adică cu două sute de ani înainte de a naște. Deși... sunt sigur că ți-ai dat seama și singur.

— Poftim...?

Maiorul Danton și aventura sa extraordinară

1943. Cinci minute mai târziu. Aceași cafea.

Maiorul Danton, ultimul Suflet Ales al Omenirii, ședea obosit la măsuța mică și primitoare alături de Silueta ciudată și fără chip, fără să înțeleagă de fel ce mai caută dânsul acolo, după toate grozăviile pe care le trăise.

Privirea sa goală, obosită și iritată țintea nicăieri. Era pentru a doua oară când se pomenise în acest nefericit an 1943. Prima dată fusese adus de Inginer. Acum de Silueta. Călătoriile prin Timp nu erau punctul său forte. Nu reușea să înțeleagă ce rol mai avea el în toată această aventură. După cum tocmai aflate, se pomeni din nou adus înapoi în Timp. O afacere temporală prea ciudată pentru gustul său.

Atunci când plecase în prima sa călătorie prin Timp alături de nesăbuitul acela de inginer, calendarul arăta anul 2143. Acolo trăia. Acolo era casa lui.

Prima călătorie în Timp o făcuse acum șase zile împreună cu inginerul T, prietenul său de pe altă planetă. Plecase mai mult fără voie. Fusese adus tot aici, în acest an 1943, dar în altă locație. După care au tot *plecat*, călătorind prin tot acest Univers infinit și rece îndeplinind misiunea pe care o primise. Fusese chiar și până la Mama-dracului, așa cum îi plăcea să spună, deși această *locație* era de fapt sfârșitul acestui Univers...

Șase zile. Atât durase aventura sa. Acum se pomeni adus din nou, de această dată de Silueta, în acest nefericit 1943, cu tot acest război fatalist al Omenirii de care nu mai avea scăpare.

Avu impresia că ceva nu terminase că mai rămăsese de făcut ceva, altfel de ce Silueta l-ar fi adus înapoi de unde plecase? Era clar că treaba sa nu se terminase.

— Să înțeleg că nu poți face nimic? Mai ales după toate întâmplările pe care le-am trăit până acum? zise maiorul preocupat și foarte serios. Ți-am adus medaliioanele, așa cum ai vrut. Acum, după câte văd, cred că tu ai pus la cale toată această afacere. Am crezut că dacă ți le aduc este suficient să salvăm Pământul! Văd că nu este așa... Se pare că misiunea mea nu s-a sfârșit.

Silueta știa mult mai multe decât lăsa să se înțeleagă.

— Mai este un singur medalion, Daniel. Ultimul! Și acela numai al tău este. Numai tu îl ai. Doar inginerul a bănuțit unde este, iar eu nu ți-l pot lua! Trebuie dat. Așa a fost scris să fie. A fost ascuns pentru a fi protejat. Într-un final el a ajuns la tine. L-ai primit, e drept, fără să știi. Aceasta a și fost cheia acestei misiuni. Dar... acum am nevoie și de el, pentru că numai așa putem salva Pământul de la Apocalipsă. Fără el nu se poate! Este ultimul medalion, al nouălea!

— Știu că este ultimul, dar nu știu de el. Nu știu unde se află acest medalion.

— Ți-am spus, îl ai în buzunar!

— Incredibil! În care buzunar?

Dacă nici maiorul nu știa ce are în propriile buzunarele, apoi cine să mai știe?

Câteva focuri de armă răsunau în depărtare. Zgomotul unui avion răvăși gândurile maiorului deșteptându-i amintiri neplăcute. Privea pe ferestrele murdare ale cafenelei întunericul de afară. Undeva, raze de lumină curioase se plimbau aiurea pe cer. Reflectoare inamice măturau cerul ca și când ar fi căutat ceva. O alarmă antiaeriană suna stins în depărtare.

— Daniel, eu nu mai pot schimba nimic, acum! Acesta este finalul acestei povești! Tu ești cel care, deși nu te potrivești cu aceste timpuri și ești singurul care nu face parte din acest Timp, ei bine, ești de fapt, cel mai important personaj din toată această afacere. Doar de tine am nevoie acum! Pentru toți ceilalți pe care îi vei vedea mai târziu în

această cafenea, ei bine, acesta este Timpul lor. Timpul în care ei au trăit apoi... au murit, după cum bine știi. Inevitabil, de altfel! Tu vii din alte timpuri, Daniel. Acum ești Călător prin Timp. Știi bine, doar am venit împreună înapoi în acest 1943. Eu te-am adus! Tu vii din viitorul acestor ființe! Dealtfel, nici nu cred că te vei mai întoarce vreodată acasă, în 2143!

Maiorului i se păru că aude aiurea.

— Cum adică *nu mă voi mai întoarce*?

— Pentru că misiunea ta e pe cale să se termine... și pentru că ai declanșat o *anomalie* temporală atunci când te-ai întors din călătoria ta prin Timp... și pentru că va trebui să-i dai și ultimul medalion, *băiețelului*... — este crucial acest lucru, ține minte —, și pentru că... aici începe și se sfârșește ultima anomalie temporală de care mai aveam nevoie și... pentru că am și un cadou pentru tine.

— Anomalie? Ce anomalie? Ce cadou? Și cui trebuie să dau acest medalion de care habar n-am?

— Anomalia a fost provocată de inginer. Sigur, fără să vrea...

— Ce Dumnezeuului, a mai calculat greșit, ăla?

— Știi bine că ați fost plecați șase zile prin Timp. Tu, inginerul și camarazii tăi, mai ții minte? Șase zile obișnuite.

— Atâta lucru..., bineînțeles că-mi aduc aminte, deși mi s-au părut douăzeci de mii de ani!

— Așa. Numai că... te-ai întors cu șase secunde mai devreme față de T zero, adică momentul în care ai plecat. Câte o secundă pentru fiecare zi în care ai fost plecat. Ceasul temporal al inginerului a fost de vină.

— Fir-ar-al dracului cu ceasurile lui...

— Mda... Ce să faci...? Numai că, la întoarcere, te-ai întors acolo de unde ai plecat, adică în biroul dimitale de la baza 56 din anul 2156, cum era și firesc, de altfel...

— Așa..., și anomalia?